

VESNIČKA

ZÁŘÍ 2020

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

PÁN LABUTÍ

PRVNÍ ZVONĚNÍ
PO MNOHA MĚSÍCÍCH

ÚVODNÍ SLOVO

MILÍ PŘÁTELE,

konec léta a začátek školního roku je letos spojený se silnějšími emocemi než kdy dřív: děti se už moc těší na kamarády, se

kterými se mnohdy neviděli od března, možná i po té škole a učitelích se jim už trochu stýskalo... Nastane zase normální života běh, který dětem sice přinese ne úplně oblíbený řád, ale také úlevu, že už v tom nejsou samy, že už se nemusí učit jen doma, popř. z obrazovky či s unavenými rodiči.

Rodiče se na začátek školy těšili možná ještě víc: mnozí z nich fungovali po řadu měsíců souběžně v roli učitele, družináře, pečovatele, hospodyně v domácnosti a zároveň pracujícího. Jiní

naopak o práci přišli a teď budou mít konečně volné ruce k tomu, aby si našli novou. Zároveň jsou ale cítit ve vzduchu obavy z nového nárůstu covid-19.

I pro běžné rodiny s mnoha zdroji podpory bylo jarní „zastavení světa“ nevidaně náročné. O kolik náročnější to ale bylo pro rodiny, kterým pomáháme? Co nám přijde jako samozřejmost, pro sociálně znevýhodněné rodiny může být nedosažitelná meta. Děti z těchto rodin neměly odpovídající techniku, aby mohly komunikovat se školou, rodiče jim nedokázali vysvětlit látku, extrémní napětí ve vztazích se neventilovalo jen jízdou na rotopedu...

Jak zasáhla nezvyklá situace dětí, kterým pomáháme, se dočtete uvnitř tohoto čísla. Na dalších stránkách zjistíte, že léto prožily děti naplno – pořádali jsme pro ně několik příměstských táborů, kte-

ré jsou rok od roku oblíbenější, některé děti si vyzkoušely sjezd řeky, tenis a řadu dalších sportů. A ještě jeden tip na závěr: pokud vás zaujme rozhovor s Miloslavem Kotkem, psychologem, který byl u vzniku SOS dětských vesniček a pracoval s prvními dětmi, které v nich vyrůstaly, pusťte si druhou říjnovou neděli v televizi Poštu pro tebe. Tento speciální díl, věnovaný celý SOS dětským vesničkám, vás určitě chytí za srdce.

Přeji vám všem krásné babí léto

Kateřina Dunovská
Ředitelka programů podpory ohrožených rodin

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.
Redakce: Radana Košťáliková, Michaela Poláková, Milan Palán. Grafická úprava: Martin Málek.
Uzávěrka: 7. 8. 2020. Náklad: 8 400 ks. Vytiskl: H.R.G. spol. s r.o. Výrobní cena: 3,72 Kč.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

PRÁZDNINY UTEKLY JAKO VODA

K létu patří voda a koupání a děti na příměstském táboře v karlovarské vesničce si obojího užily do sytosti. I když během dvou týdenních turnusů prožily spoustu zábavy třeba

v lanovém centru nebo na tenisových kurtech, na celodenní plavbu po divukrásné Ohři budou určitě vzpomínat nejraději. A my taky!

PORSCHE ČR NÁM PODALO POMOCNOU RUKU

V době pandemie jsme se ocitli v nezáviděníhodné situaci. Náhle jsme přišli o automobilového partnera. Hrozilo, že naši terénní sociální pracovníci zůstanou bez zajištěné individuální mobility a děti, kterým pomáháme, se kvůli tomu nedočkají potřebné pomoci. Z krizové situace nám pomohla blesková reakce společnosti Porsche Česká republika, která pro pomoc ohroženým dětem poskytla pět vozů Volkswagen. Moc děkujeme!

DĚTI VYRAZILY NA CESTU KOLEM SVĚTA VE ZLÍNSKÉ ZOO

Z Afriky do Asie, odtud přímo do Ameriky, pak honem do Austrálie a nakonec ještě na zmrzlinu. Jak by vám určitě potvrdily děti z našeho přerovského SOS Kompasu, návštěva zlínské ZOO v Lešně rozhodně není žádná nuda. Už teď se těší na další návštěvu.

POŠTÁK ONDRA DORAZIL DO KARLOVARSKÉ VESNIČKY

Když někde narazíte na pošťáka Ondru, můžete si být stoprocentně jistí, že se tu chystá nějaké nečekané setkání nebo splnění tajného přání. O co šlo tentokrát

a proč s ním do naší karlovarské vesničky přijel i herec Jan Potměšil se dozvíte v neděli 11. října od 17:50 na ČT1.

PÁN LABUTÍ

NEŽ MI MÁMA ŘEKLA, ŽE TO NENÍ PĚKNÝ NĚKOHO STRAŠIT, VŮBEC MĚ TO NENAPADLO. SE SÉGROU JSME KŘIČELI NA LABUTĚ A KDYŽ SE VYPLAŠILY, BYLA TO ZÁBAVA. NAUČIL MĚ TO KÁMOŠ DENIS. „TOBĚ SE PŘECE TAKY NELÍBIL, KDYŽ NA TEBE TÁTA KŘIČEL.“ ŘEKLA MI PAK ALE MÁMA. „A PODÍVEJ, TÁMHLETA MÁ MLÁDÁTKO, VÍŠ, JAK BY BYLA SMUTNÁ, KDYBY SE MU NĚCO STALO?“

Máma je smutná docela často, ale brečí jenom když si myslí, že to nevidím. Před tou paní z vesniček, co k nám chodí a máma se s ní radí, jak má co dělat, brečím jenom já, ale zato hodně. Denis, co se mnou chodí do Soviček, mi totiž řekl, že k nim taková nějaká paní sociální taky jednou přišla a pak ho odvedla do děčáku, kde od té doby bydlí. Z toho mám strach, tak tu paní nemám rád, ale je to divný.

Vždycky, když je u nás, něco se totiž zlepšilo. Třeba než u nás byla poprvé, nejždil jsem se školkou na výlety, protože na ně máma neměla peníze, a Denis mi vždycky jenom vyprávěl, kde byli a co dělali a co tam zase provedl, on pořád zlobí, je to legrace. A pak ta paní mámě řekla, kde může poprosit o trochu peněz, a já jel s paní učitelkou a s ostatními do takového parku, kde se mohlo lézt po dřevěných stavbách skoro až do nebe, byla to paráda!

Pak začala máma kupovat jablka a banány, protože ta paní mámě poradila, jak si má jít říct správně o práci, aby jí dostala. Máma začala chodit uklízet a proto může kupovat to ovoce, a slíbila mi i maliny, až budou levnější. Peněz asi nemá moc, protože bydlíme v azyláku v jednom pokoji.

Jednu paní sociální tam nemám rád, protože na mě křičí, když běhám, ale ostatní rád mám, půjčují mi pastelky a papíry a když si k nim jde máma třeba i v noci povídat, tak je pak klidná a miň pláče.

Máma uklízí i jeden hausbót, tam plaším ty labutě, ale už to vlastně dělat nebudu, aby ta máma labuť neplakala. Máma je někdy unavená, má kruhy pod očima, ale stejně se mnou blbne, třeba zpívá do smetáku a dělá, že je zpěvačka. Někdy to říkám Denisovi, ale spíš ne, protože mě pak praští, myslím, že mi závidí, že já mámu mám a on ne.

Když byla u nás tamta paní z vesniček naposledy, tak mi pak máma udělala duhovej pudink, a to vždycky znamená, že má z něčeho velkou radost. A pak mi řekla z čeho

– že možná dostaneme normální byt! Máma to zkoušela už dřív, najít byt, ale když někde řekla, že teď bydlíme v azyláku, tak jí pak už nikdo nezavolal, asi si myslel, že máma není hodná, ale je. Tahle paní prý ale ví o bytech, které jsou i pro nás, a na to se těším, a už se té paní asi přestanu bát, myslím, že tahle mě od mámy

neodvede, není jako ta od Denise. Máma mi ten byt ukazovala na fotce, zatím je prázdný, ale povídali jsme si večer dlouho o tom, jak ho vyzdobíme. V tom je máma taky skvělá. V azyláku jsme na Velikonoce měli výzdobu úplně nejhezčí! Vystříhali jsme z papíru vajíčka a zajíce, pomalovali jsme to fixama

a pastelkama a pověsili všude možně, to byla krása. Těším se na to a pozvu tam i Denise, jestli bude chtít a nebude mě bouchat. Ale musí mi slíbit, že už nebude plašit labutě...!

(podle Filípkova vyprávění zapsala sociální pracovnice Kateřina)

VESNIČKA BYLA STUDNICÍ ZKUŠENOSTÍ

V 60. LETECH, KDY SE MLADÝ MILOSLAV KOTEK ROZHODOVAL O SVÉ BUDOUCÍ PROFESI, NAVŠTÍVIL PŘEDNÁŠKU PROFESORA ZDEŇKA MATĚJČKA. OSOBNOST CHARISMATICKÉHO PSYCHOLOGA MU NATOLIK UČAROVALA, ŽE O JEHO BUDOUCÍM PROFESNÍM ZAMĚŘENÍ BYLO ROZHODNUTO. JEŠTĚ JAKO STUDENT PSYCHOLOGIE SE STAL BLÍZKÝM MATĚJČKOVÝM SPOLUPRACOVNÍKEM A SPOLEČNĚ S NÍM POMÁHAL VYBÍRAT PRVNÍ DĚTI DO SOS DĚTSKÝCH VESNIČEK. S PĚSTOUNSKÝMI RODINAMI PRACUJE PHDR. MILOSLAV KOTEK DODNES.

Vzpomenete si, kdy jste poprvé uslyšel o SOS dětských vesničkách?

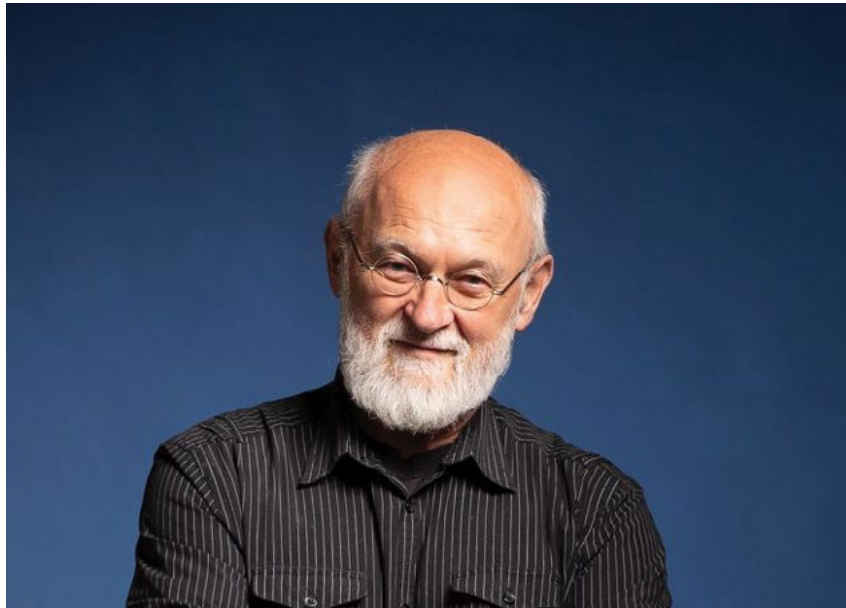
Začátkem roku 1968 běžela v republice masivní informační kampaň na pomoc sociálně osiřelým dětem. To už jsem studoval psychologii na UK v Praze. S kolegou dětským psychiatrem jsme se rozhodli, že se pojedeme podívat do Rakouska, kde SOS dětské vesničky vznikly, a byla to úžasná zkušenost. V té době už jsem pravidelně docházel do ordinace pana profesora Matějčka, dovolil mi „koukat mu pod ruku“, když vyšetřoval děti a hovořil s rodiči. Když mi později nabídl možnost pracovat pod jeho vedením ve vznikajícím Odborném středisku Sdružení přátel SOS dětských vesniček, bral jsem to jako vyznamenání.

Co bylo Vaším úkolem?

Tehdy se už zabydlovala naše první SOS dětská vesnička v Doubi u Karlových Varů. Bylo zapotřebí jezdit po kojeneckých ústavech a dětských domovech a vyšetřovat děti, které byly navrženy k umístění do vesničky, jestli to pro ně bude vhodné řešení. Když dítě do vesničky přišlo, bylo mým úkolem sledovat jeho vývoj a být k dispozici matce-pěstounce při hledání řešení různých výchovných obtíží dětí. Zpočátku jsem přihlížel, jak tuto úlohu vykonává profesor Matějček, postupně jsem roli přebíral sám.

Jak často jste do vesničky dojížděl?

Do vesničky jsme jezdili pravidelně každé 2 měsíce, vždy na 2 dny. Rytmus dvou měsíců se ukázal jako velmi vhod-

ný: nepodstatné problémy se vytratily v zapomnění, u důležitých záležitostí nedošlo k prodlení. Po úvodním rozhovoru s vedoucím vesničky jsme obcházeli jednu rodinu za druhou, mluvili s každou maminkou, vyšetřili děti a pro aktuální problémy jsme pomáhali hledat řešení, ať už s maminkou, vedoucím vesničky, školou nebo dalšími odborníky.

Vzpomenete si na nějaký konkrétní příběh, který Vám utkvěl v paměti?

Těch příběhů je celá řada – radostných i bolestných. Mnohé si pamatuji dodnes a rád je předávám (anonymně, s respektem k dětem) novým zájemcům při přípravách na pěstounskou péči. Pro mne, začínajícího psychologa, byla SOS vesnička nevyčerpatelnou studnicí objevů, poznatků a neuvěřitelných zkušeností, ke kterým se stále vracím.

Za mnohé uvedu dva příběhy. Přijeli jsme do vesničky a vidíme, jak dva kluci mají velké tašky přes rameno a jdou polní cestou za vesničku. Ptal jsem se – kluci, kam jdete? Odpověděli mi, že do aleje na švestky a tajuplně dodali: budeme zavařovat. Já jsem to měl za ukončené téma, ale Matějček se celý rozzářil. Když jsem se ptal proč, odpověděl „máme vyhráno, ti kluci počítají, že ty zavařené švestky

budou v zimě jíst, že tedy v zimě tady ještě budou...“

Cítili se tam už doma... A ten druhý příběh?

Tehdy osmileté děvče, říkejme jí třeba Maruška, přišlo do vesničky společně se svými sourozenci. Každý z nich se projevoval docela jinak. Někdo ustrašeně, někdo trochu vychytrale nebo i agresivně. Když jsme přišli k nim domů na obvyklou návštěvu, vidím, že Maruška přichází po schodech z horního patra domku, v ruce má otevřenou láhev sirupu a pěkně důkladně polévá jeden schod za druhým. Já bych v tu chvíli vybuchl, ale maminka to vyřešila úplně v klidu, jak z učebnice. Potom nám vyprávěla, co všechno jí Maruška provádí, jakoby říkala: a budeš mě mít ráda, i když ti udělám tohle? Pořád se potřebovala ujistovat, že jí nevrátí někam do ústavu, i když jí bude zlobit. Zároveň ale byla jedinou z dětí, která uměla mamince projevit i lásku, dala jí pod polštář lístek „Maminko, mám tě ráda.“ Pro mne to byla velmi silná zkušenost, že se vždycky máme nejprve ptát, proč to dítě vyvádí takové alotria, čeho tím chce dosáhnout.

POMÁHAT A (ZA)CHRÁNIT

PÁNŮ V MODRÉM OBLEČENÍ SE KAROLINKA BOJÍ. DVA TAKOVÍ JI ODVEZLI, KDYŽ SE JÍ MÁMA TEHDY V OBCHODĚ ÚPLNĚ ZTRATILA. V TAKOVOU CHVÍLI SVĚT OKOLO ÚPLNĚ ZMIZÍ A ZŮSTANE JENOM ÚZKOST A STRACH...

Ani péče o tříletou holčičku nedokázala Zuzanu motivovat k životu bez krádeží, dokonce i když měla Karolínku s sebou. Z obchodu, z kterého Zuzana utekla bez Káji, holčičku odvezla policejní hlídka do krizového centra a pak – naštěstí bez zbytečných průtahů – do krátkodobé pěstounské péče.

Máma ji u tety-pěstounky párkrát navštívila a Karolínka všem s radostí

vyprávěla, že si maminka hledá domeček, aby mohly být zase spolu. Bylo ale čím dál jasnější, že se Zuzana o Karolínku nepostará: její návštěvy byly čím dál tím méně časté, navzdory svému slibu nepřišla ani na oslavu Kájinych narozenin. Vypadalo to, že Kája skončí v dětském domově, ale stal se skoro zázrak. O holčičku se přihlásili příbuzní.

Kája poprvé v životě viděla svoji starší sestru a k tomu spoustu bratraců a sestřenic. „Už v krizovém centru milovala společnost ostatních dětí a teď se cítila jako v ráji,“ říká nadšeně Adéla, sociální pracovnice SOS vesniček, která Káje pomáhá se s novou rodinou sžít a zapomenout na trápení z prvních let života.

Tolik dětí okolo ní, tolik dospělých a všichni ji zahrnují láskou a péčí!

V domečku se zahrádkou, kde s tetou, strýčkem a svojí sestřičkou bydlí, sice maminka chybí, ale Kája je veselá a šťastné děčko. Když ve městě nebo v obchodě s tetou potkají ty pány v modrém, chytí se tety pevně za ruku a pro jistotu se za ni schová, ale i tenhle strach snad brzy překoná. Někdy se domov hledá déle, ale stojí za to o něj zabojovat. Pomáhat je přece dobře a chránit se musí hlavně ti nejmenší...

PRVNÍ ZVONĚNÍ PO MNOHA MĚSÍCÍCH

KDYŽ V BŘEZNU ZE DNE NA DEN ZAVŘELY VŠECHNY ŠKOLY, DRTIVÁ VĚTŠINA DĚTÍ PRAVDĚPODOBĚ ZAJÁSALA. KDO BY NECHTĚL MIMOŘÁDNÉ PRÁZDNINY? MÁLOKDO TEHDY ČEKAL, ŽE VELKÁ ČÁST Z NICH SE DO ŠKOLNÍCH LAVIC VRÁTÍ AŽ V NOVÉM ŠKOLNÍM ROCE. JAK PROŽÍVALY DLOUHÉ ODLOUČENÍ OD KAMARÁDŮ DĚTI, KTERÝM POMÁHÁME? TĚŠILY SE DO ŠKOLY? BYLA JEJICH SITUACE V NĚČEM SPECIFICKÁ OPROTI OSTATNÍM? PŘINÁŠÍME POSTŘEHY NĚKOLIKA SOCIÁLNÍCH PRACOVNIC A PSYCHOLOŽEK, KTERÉ S DĚTI BYLY V DOBĚ KRIZE I PO NÍ V DENNÍM KONTAKTU.

Psycholožka Petra Zálešáková pracuje s dětmi z pěstounských rodin a také s těmi, které se ocitnou v našem krizovém centru SOS Sluníčko. V době krize zaznamenala dva typy dětí a jejich přístupů: „Část dětí, kterým pomáháme, ve škole často selhává, zažívá nepříjemnosti z strany kolektivu, mají problémy s učiteli, zažívají častý stres a obavy. Tyto děti změnu uvítaly, zklidnily se, někdy došlo i ke zlepšení vztahů v rámci rodiny... Ty návrat do školy příliš netěší. Druhá část jsou naopak děti, kterým kolektiv

spolužáků velmi chyběl, doma se nudily a ztratily veškerý řád. Ani pro ně to zpočátku nebude snadné, ale školu očekávaly radostněji,“ popisuje Petra Zálešáková. Dodává, že s dětmi často řešila strach, který zažívaly o své blízké, zejména babičky a dědečky.

O ztrátě jistoty mluví také psycholožka Veronika Brandejsová, která se dlouhodobě věnuje dětem z pěstounské péče. „Byla narušena jedna ze základních lidských potřeb, a to potřeba jistoty ve smyslu předvídatelnosti, pravidelnosti, řádu, zvyklostí. Najednou vše bylo jinak, mnoho věcí nefungovalo tak, jak jsme byli zvyklí. A pro děti vyrůstající mimo vlastní rodinu to mohlo být o to obtížnější, že jejich životní jistoty byly během jejich krátkých životů narušeny a otřeseny už vícekrát. Velmi pak záleželo na jejich náhradních rodičích, jak se k celé situaci postavili a jak dětem pomohli jistotu a klid znovu získat,“ vysvětluje. „Některé pěstounské rodiny situace, v níž mohly trošku zvolnit, měly na sebe více času a společně zvládaly domácí vzdělávání, popisují jako hezkých pár měsíců. Určitě to ale neplatilo pro všechny,“ dodává.

Vedoucí sociální pracovnice z brněnské pobočky SOS Kompasu Lucie Prechtl vzpomíná, že začátky karantény zvládala většina dětí dobře. „Rodiče jim věnovali více času, učili se spolu, vařili, šili roušky, nemuseli vstávat do školy, nehrozily špatné známky... Poměrně brzy jim ale začali opravdu citelně chybět kamarádi, vrstevníci. Rodičům začaly docházet nápady, jak děti zabavit, bylo pro ně náročné pomáhat dětem se školní výukou, chyběla jim potřebná technika i trpělivost,“ dodává. Její kolegyně z pěstounské pobočky pracující s ohroženými rodinami Monika Pazderová k tomu dodává, že problémy, které rodiny řešily před začátkem koronakrizy, se v tomto období většinou ještě více prohloubily. Mnohde rostlo napětí, rodiče se ocitli bez příjmů, neuměli nebo neměli čas dětem pomáhat se školní přípravou, na malé ploše byly dlouhou dobu celé rodiny pohromadě... Ke zlepšení vztahů v těchto rodinách zpravidla nedocházelo, spíše naopak.

Přejeme všem dětem, ať jsou pro ně následující týdny a měsíce ve škole co nejradostnější!

V BRNĚNSKÉ VESNIČCE ROSTOU MALÍ ZAHRADNÍCI

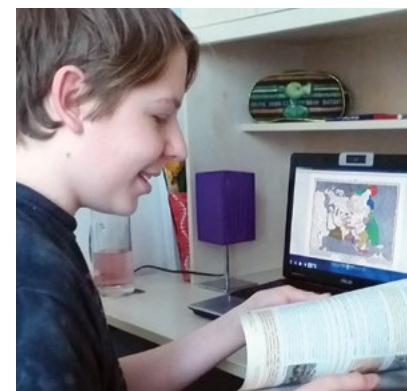
Nové záhonky, založené v naší brněnské vesničce během karantény, rozkvetly v létě do krásy. Aby taky ne, když se o ně místní zahradníci starali

každý den s takovou láskou. O ředkvičky, mrkve nebo třeba hrášek jsme tak neměli nouzi.

RYCHLÁ POMOC, TO JE DVOJITÁ POMOC!

Jsme velmi vděční za všechny partnery, kteří nám v době pandemie podali pomocnou ruku! Aktuální situace není vůbec jednoduchá, pro hodně našich dárců je současný stav fatální a nebudou nás moci nadále podporovat, a přitom pomoc ohroženým dětem bude ještě potřebnější. Děkujeme partnerům, kteří opravdu rychle zareagovali: LEGO, Bel Sýry, Kärcher, Schenker, 3M, Livesport, M connections, Lenzing Biocel Paskov, Hypoteční banka a Orbit. Děkujeme vám za vaši pomoc, která opravdu přišla ve správný čas!

DAROVANÉ NOTEBOOKY POMÁHAJÍ DĚTEM

Přenosné počítače, které nám v uplynulých měsících na základě facebookové výzvy poslali naši podporovatelé, pomohly Alexovi a dalším dětem z ohrožených rodin překonat nástrahy domácího vzdělávání. A jak ukázal začátek nového školního roku, i v běžném režimu je děti v rámci školní přípravy rozhodně nenechají zahálet.

PĚSTOUNSTVÍ JE PRO KAŽDÉHO

Myslíte, že pěstounství není nic pro chlapy? Účastníci našeho letního vzdělávacího kurzu pro muže-pěstouny by vás vyvedli z omylu. Jistě, jejich role,

myšlení i potřeby se liší, ale v motivaci a odhodlání zajistit dětem láskyplný domov navzdory těžkým okolnostem si s ženami rozhodně nezdají.

BONSOIR, MADEMOISELLE!

NEBO SNAD BUENOS TARDES, SEÑORITA? ANIČKA SE NEMŮŽE ROZHODNOUT, CO ZNÍ LIP, A NĚKDY VEČER SI HLEDÁ JEDNO SLOVO TŘEBA V DESETI RŮZNÝCH JAZYCÍCH, NA JAZYKY JE SKVĚLÁ, COŽ SE PŘI CESTOVÁNÍ HODÍ – A ANNA CESTOVÁNÍ MILUJE. PŘITOM TO, ŽE SI CESTOVATELSKÉ SNY BUDE MOCT PLNIT, SE PŘI JEJÍM NAROZENÍ ZDÁLO JAKO VELIKÁ UTOPIE.

Anička si ve slovnících listuje hlavně po večerech, když se vrátí z letní brigády. Po úspěšné maturitě si ji našla sama, stejně jako ubytování na koleji pro sebe a své dvě spolužačky, s kterými ji spojují úspěšné zkoušky na vysokou školu. Úplně nejradši mluví španělsky – španělštinu zvládla už na střední škole tak skvěle, že pro kamarádku z SOS vesničky překládá titulky k jejímu oblíbenému seriálu!

K devatenáctým narozeninám a k úspěšné maturitě dostala od své

maminky Olgy, pěstounky v SOS vesničce, dvoudenní autobusový výlet do Paříže. Anička byla radostí celá pryč! Přišlo jí to celé jen jako pěkný sen. A není vůbec divu. U její biologické maminky se bohužel brzy po Aniččině narození projevilo vážné psychické onemocnění a Aničku a její dvě sestry zanedbávala tak vážně, že v kojeneckém ústavu, kam musela být Anička umístěná, zjistili podvýživu a velké opoždění ve vývoji vzhledem k jejím vrstevníkům. Naštěstí v ústavu strávila jen rok, než našla nový domov – i se svými sestřičkami – v SOS vesničce.

Holčičky se ze svých tělesných zranění úplně uzdravily, ale s ranami na duši to bylo horší. Nadě, prostřední ze tří sester, se po mámě přese všechno stýskalo tak moc, že potřebovala intenzivní pomoc psychologa, aby situaci porozuměla. Anička je za ní šťastná, že už zase tráví všechny volný čas se svými milovanými kořmi

v jezdeckém klubu, kde na nich nejen jezdí, ale také se o ně stará.

„Mnohokrát jsem si myslela, že se holky ze smutného začátku života nikdy nevzpamatují“, svěřila se Olga. „Zvlášť u Nadi se zdálo, že nikdy neuvěří tomu, že jí může mít někdo rád tak, že jí nikdy nezradí, i když bude pořád okolo sebe tak říkajíc kopat. Někdy to bylo až zoufalé – přišlo mi, že veškerá moje péče přijde vniče. Vytrvala jsem díky kamarádce, která mi řekla, že láska se nikdy nikam neztratí – a zdá se, že měla pravdu. Už je pohoda i mezi holkami navzájem a to je to nejhezčí, čeho jsem svědkem.“

Jedním z důkazů, že si sestry opravdu rozumí, je Aniččin další sen. Plánuje vzít Nadu na další výlet, na který chce ušetřit už úplně sama, z brigády při škole. Napadají ji třeba Benátky... Buona sera!

DÍKY ZÁVĚTEM MŮŽEME RŮST

SOS DĚTSKÉ VESNIČKY POMÁHAJÍ DĚTEM Z VELKÉ ČÁSTI DÍKY PRAVIDELNÉ PODPOŘE NAŠICH DÁRCŮ, JEDNOTLIVCŮ I FIREM. ČAS OD ČASU NÁM ALE PŘIJDE VÝZNAMNÝ DAR, KTERÝ NÁS PŘEKVAPÍ: DAR Z DĚDICTVÍ NĚKTERÉHO Z NAŠICH PŘÍZNIVCŮ, KTERÝ NA NÁS MYSLEL VE SVÉ POSLEDNÍ VŮLI. TYTO MIMOŘÁDNÉ PŘÍJMY POMÁHAJÍ NAŠÍ ORGANIZACI DÁLE SE ROZVÍJET A ROZŠÍŘOVAT DO DALŠÍCH LOKALIT.

Uplynulé dva roky byly na dědictví obzvláště štědré – získali jsme tímto způsobem více než tři miliony korun. To už je opravdu silný závazek k tomu, abychom s těmito penězi podnikli něco, co zlepší život co nejvíce dětem.

A přesně to měl za cíl projekt Komplexní výcvik v náhradní rodinné péči pro terapeutů, sociálních pracovníků a další odborníky, kteří pracují s dětmi s poruchami attachmentu (neboli citové vazby) a jejich rodinami. Děti, které v nejrannějším věku

zažily zanedbanou péči, týrání či zneužití, si v sobě nesou komplexní vývojové trauma, které dle nejnovějších poznatků ovlivňuje jejich další vývoj více, než se předpokládalo. Tyto děti mívají často poruchy chování, které jsou pro jejich okolí nepochopitelné, rodiče nebo pěstouni někdy mívají pocit, že ve výchově selhávají. Účastníci našeho dvouletého výcvikového programu (21 terapeutů a 21 sociálních pracovníků) si osvojili účinné terapeutické postupy, jak těmto dětem pomoci, a také jak pomoci jejich rodičům pochopit, co se v dítěti odehrává a pomoci mu prožít traumata překonat. Díky příjmům z dědictví jsme tedy mohli vyškolit více než 40 odborníků, kteří pracují s traumatizovanými dětmi nejen v SOS dětských vesničkách, ale i mimo ně, a kteří nyní budou schopni porozumět potřebám těchto dětí lépe, než kdy dřív.

Peníze ze závětí umožnily také rozšíření našich služeb do nového regionu. „Od minulého roku doprovázíme pěstounské rodiny

také ve Středočeském kraji, celkově tedy působíme už v sedmi krajích po celé republice,“ říká ředitelka SOS dětských vesniček Jindra Šalátová. „Do budoucna rozšíříme do Středočeského kraje také nabídku služeb pro ohrožené rodiny, budou za nimi vyjíždět naše terénní sociální pracovníce ze služby SOS Kompas,“ dodává.

Na fotografii jsou sourozenci Stanislav a Sylvie Nábělkovi, kteří své životní úspory odkázali v závěti SOS dětskými vesničkám.

MĚSÍC DOBROČINNÉ ZÁVĚTI
Koalice Za snadné dárčovníctví za finanční podpory Nadace Via vyhlásuje období 13. září až 12. října Měsícem dobročinné závětí. Dárcům, kteří v tomto období sepiší závěť ve prospěch neziskové organizace dle vlastního výběru, koalice proplatí související notářský poplatek. Více na www.zavetpomaha.cz.

Foto: filkr.com

POMÁHÁM ZA ŽIVOTA, BUDU I PO NĚM

ODKAZ V ZÁVĚTI JE PŘIROZENÉ POKRAČOVÁNÍ PODPORY DOBRÉ VĚCI. JEHO PROSTŘEDNICTVÍM MŮŽETE ODKÁZAT SVŮJ MAJETEK NEBO PROSTŘEDKY NEZISKOVÉ ORGANIZACI, JEJÍŽ ČINNOSTI SI VÁŽÍTE NEBO KTEROU DLOUHODOBĚ PODPORUJETE.

PROČ SEPSAT ZÁVĚŤ?

- pokud nemáte přirozené dědice ze zákona, případně celý váš majetek bez závěti státu
- sepsáním závěti ulehčíte rozhodování svým blízkým a každému darujete přesně to, co si přejete, aby po vás zdědil
- část svého majetku můžete zároveň věnovat na dobrou věc

PROČ PODPOŘIT SOS DĚTSKÉ VESNIČKY?

- váš dar pomůže týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem
- pomůžete dětem vyrůstajícím v rodinách v obtížné sociální nebo materiální situaci, kde hrozí jejich odebrání
- podpoříte děti, které již našly zázemí a láskyplný domov u svých pěstounských rodičů

Více informací na www.sos-vesnicky.cz.

HLAVNÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Český rozhlas

BusinessMedia
CZECH REPUBLIC

V ROCE 2019 NAŠI ČINNOST PODPOŘILY TYTO INSTITUCE

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Karlovarský kraj, Jihomoravský kraj, Hlavní město Praha, Karlovy Vary, Brno, městská část Praha 1, Zábřeh, Šumperk, Bystřice pod Hostýnem, Prostějov, Nejdek, Aš, Přerov, Mohelnice, Chodov, Sokolov, Cheb